

Duivelspoort

Van Clive Cussler verschenen eerder bij The House of Books:

ISAAC BELL-AVONTUREN

De spion
De saboteur
De jacht

DOSSIER OREGON-AVONTUREN

Dodenschip
Het oog van de orkaan
Het goud van Kamtsjatka
Heilige Steen
Gouden Boeddha

DIRK PITT-AVONTUREN

De pijl van Poseidon
Duivelsadem
Trojaanse Odyssee
De schat van Khan
Zwarte wind
Atlantis ontdekt
Titanic

KURT AUSTIN-AVONTUREN (NUMA-FILES)

Medusa
De Navigator
Poolstorm
Verloren stad
Serpent
Witte dood
Vuurijs
Het blauwe goud

Duivelspoort

Clive Cussler

en Graham Brown

the house of books

Oorspronkelijke titel

Devil's Gate

Uitgave

The Berkley Publishing group, New York

Copyright © by Sandecker, RLLLP

By arrangement with Peter Lampack Agency

350 Fifth Avenue, Suite 5300

New York, NY 10118 USA

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2014 by The House of Books, Amsterdam

Vertaling

Pieter Verhulst

Omslagontwerp

Robert Adriaansen, Loudmouth

Omslagbeeld

Tom Hallman

Foto auteur

Rob Greer

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4313 7

ISBN 978 90 443 4314 4 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

The House of Books is een imprint van Dutch Media Books bv

Proloog

Santa Maria Airport, Azoren, 1951

Hudson Wallace stond op het platform voor het stationsgebouw, op een kille, natte avond. Zijn leren jack beschermde hem amper tegen de kou, veroorzaakt door motregen en nevel die als een sluier over het vliegveld en het hele eiland lag.

De blauwe lichten van de taxibanen voor hem maakten het uitzicht niet warmer, en boven hem sneed een witte lichtbundel door de nevel, even later gevolgd door een groene flits van het lichtbaken dat traag en onverstoord draaide.

Hudson betwijfelde of er een vliegtuig in de omgeving was, nu de bewolking zo dicht en laaghangend was. God moest de piloot bijstaan als er toch een toestel naderde; het vliegveld werd aan drie zijden omringd door bergen en het eiland was maar een stip op de kaart, midden in de duistere oceaan. Zelfs in 1951 was het geen gemakkelijke taak het vliegveld te vinden. En als een piloot Santa Maria kon vinden in deze mist, bedacht Hudson, dan zou zijn toestel al tegen de bergtoppen zijn gevlogen, lang voordat de lichten van de landingsbaan zichtbaar werden in de regen.

Veilig op het eiland landen was een probleem en van het eiland opstijgen was dat ook. Ondanks de slechte weersomstandigheden wilde Hudson weg. En wel zo snel mogelijk. Hij wist maar al te

goed dat het gevaarlijk was hier langer te blijven. Ondanks die wetenschap en al was hij de piloot en de eigenaar van de Lockheed Constellation die op het platform geparkeerd stond, hij had niet het laatste woord.

Omdat Hudson weinig anders kon dan kijken en wachten haalde hij een zilveren etui uit zijn jaszak. Hij pakte een Dunhill-sigaret en stak die tussen zijn lippen. De tekst 'No Smoking' negerend die om de paar meter op het platform was geschilderd, schermde hij een zippo-aansteker met zijn handen af en gaf zichzelf een vuurtje.

Hij was honderd meter verwijderd van het meest nabije vliegtuig en brandstofleiding, en de hele luchthaven was natgegend. De kans op brand was nihil. En dat iemand het warme en droge stationsgebouw zou verlaten om hem te berispen leek nog onwaarschijnlijker.

Hudson inhaleerde gretig en ademde de rook weer uit.

De grauwe rookwolk vervaagde toen de deur van het stationsgebouw achter hem geopend werd.

Een man gekleed in slecht passende kleding kwam naar buiten. Zijn ronde gezicht ging deels schuil onder een bruine hoed. Zijn jasje en broek waren gemaakt van ruwe wol en de kleding leek afkomstig uit de afgedankte winterkleding van het Rode Leger. Vingerloze handschoenen maakten het uiterlijk van een boerse reiziger compleet, maar Hudson wist wel beter. Deze man, zijn passagier, zou spoedig schatrijk zijn. Als hij erin slaagde levend in de Verenigde Staten te arriveren.

'Klaart het weer op?' vroeg de man.

Opnieuw een trekje van de sigaret. En een uitgeblazen rookwolk, voordat Hudson antwoordde.

'Nee,' zei hij misprijzend. 'Vandaag niet. Misschien de hele week niet.'

Hudsons passagier heette Tarasov. Hij was een Rus, gevlucht uit de Sovjet-Unie. Zijn bagage bestond uit twee roestvrijstaalen kisten, zwaar alsof er stenen in zaten. Beide kisten waren met kettingen stevig vastgemaakt aan de vloer van Hudsons vliegtuig.

Hudson was niet verteld wat er in de koffers verborgen zat, maar de pas gevormde Central Intelligence Agency betaalde

hem een klein fortuin om die koffers en Tarasov naar de Verenigde Staten te brengen. Hudson vermoedde dat de CIA nog meer geld aan de Rus betaalde, zodat hij bereid was de koffers te brengen.

Tot nu toe was alles goed verlopen. Een Amerikaanse agent was erin geslaagd Tarasov naar Joegoslavië te brengen, ook een communistisch land, maar onder gezag van Tito was er geen sympathie voor Stalin. Met een flink bedrag aan smeergeld was het gelukt het vliegtuig te laten landen bij Sarajevo, om weer te vertrekken voordat er lastige vragen werden gesteld.

Ze reisden verder naar het westen, maar de desertie was ontdekt en na een aanslag op Tarasovs leven hinkte hij, met de kogel nog in zijn been.

Hudson had als opdracht de man zo snel en zo discreet mogelijk naar de Verenigde Staten te brengen, maar er werd geen vlieg-route aangevraagd. Dat was maar goed ook, want Hudson zou die route nooit gevolgd hebben.

Het was hem tot nu toe gelukt alle belangrijke Europese steden te vermijden en de Azoren te bereiken om daar te tanken en dan non-stop naar de Verenigde Staten te vliegen. Het was een goed plan, maar hij had geen rekening gehouden met de weersomstandigheden. En ook niet met de vlieg angst van Tarasov.

‘Vroeg of laat zullen ze ons vinden,’ zei Hudson. Hij keek zijn passagier aan. ‘Ze hebben overal agenten, zeker in elke haven en op elke luchthaven.’

‘Maar je zei dat dit een veilige route is?’

‘Ja,’ beaamde Hudson. ‘Maar als ze ons niet traceren op een normale route, dan zullen ze ook elders gaan zoeken. En waarschijnlijk doen ze dat nu al.’

Hudson nam weer een trekje van zijn sigaret. Hij wist niet zeker of de Russen al zochten op de Azoren, maar twee Amerikanen en een vreemdeling die met een passagiersvliegtuig waren geland op een vliegveld dat vooral als tankstop werd gebruikt – en drie dagen bleven wachten zonder met iemand te spreken – dat was wel iets wat de aandacht kon trekken.

‘Je moet kiezen waar je het meest bang voor bent,’ zei Hudson, met een hoofdknik naar het verlaten vliegtuig in de motregen. ‘Een beetje turbulentie in de lucht of een mes in je buik.’

Tarasov keek naar de donkere hemel. Hij haalde zijn schouders op en spreidde zijn handen met een machteloos gebaar, alsof hij duidelijk wilde maken dat hij geen geld had. 'Met dit weer kunnen we niet vliegen,' zei hij.

'Niet landen,' verbeterde Hudson hem. 'In dit weer is veilig landen onmogelijk.' Met zijn hand maakte hij een gebaar alsof een vliegtuig daalde tot boven de landingsbaan. 'Maar we kunnen wel degelijk opstijgen,' zei hij, zijn hand weer omhoog bewegend. 'En dan pal naar het westen vliegen. Aan die kant zijn geen bergen. Alleen de oceaan... En de vrijheid.'

Tarasov schudde zijn hoofd, maar Hudson zag dat de Rus minder vastbesloten was.

'Ik heb het weerbericht voor New York opgevraagd,' zei hij, nog eens liegend. Dat had hij niet gedaan omdat hij niemand wilde laten weten wat zijn reisdoel was. 'De komende achtenveertig uur is het helder weer, maar daarna...'

Tarasov begreep hem kennelijk.

'We vertrekken nu of we moeten hier nog een week blijven.'

Zijn passagier leek geen van beide mogelijkheden te waarderen. Hij keek eerst naar de grond en dan naar de grote zilverkleurige Constellation met de vier massieve zuigermotoren en de drievoudige staartvin. Hij staarde naar de regen en de duistere nacht.

'Kun je ons naar de overkant brengen?'

Hudson gooide zijn sigaret op de grond en trapte de peuk uit. Het besluit was genomen. 'Ik vlieg naar de overkant,' zei hij.

Tarasov knikte aarzelend.

Hudson keek naar het vliegtuig en maakte een draaiende handbeweging. Het jankende geluid van een startmotor weerklonk en zwarte rook wolkte achter motor nummer drie. De bougies vonkten en de zware radiale vliegtuigmotor sloeg aan. De grote propeller draaide met 1500 toeren per minuut en blies de regenachtige lucht over het platform. Een paar seconden later werd motor nummer 1 gestart.

Hudson had al gehoopt dat hij zijn passagier kon overhalen te vertrekken. Zijn copiloot, Charlie Simpkins was in de cockpit en had opdracht het vliegtuig steeds startklaar te houden.

'Kom mee,' zei Hudson.

Tarasov haalde diep adem en liep weg van de deur. Hij begon naar het wachtende vliegtuig te lopen. Toen hij halverwege was knalde een schot, echoënd over het natte platform en Tarasov wankelde naar voren, kromde zijn rug en zwenkte opzij.

‘Nee!’ schreeuwde Hudson.

Hij sprong naar voren en greep Tarasov beet, om hem overeind te houden en mee te trekken naar het vliegtuig. Weer klonk een schot, maar de kogel miste doel en ketste af op het betonnen platform.

Tarasov struikelde.

‘Kom mee!’ riep Hudson, terwijl hij probeerde de Rus overeind te trekken.

De volgende kogel trof Hudsons schouder, waardoor hij rondtolde. Hij tuimelde op de grond en rolde door. Het projectiel sloeg hem neer, alsof Hudson door iets recht boven hem geraakt was. Hij vermoedde dat vanaf het dak van het stationsgebouw op hem gevuurd was.

Met een grimas van pijn trok Hudson een Colt .45 uit zijn schouderholster. Hij draaide zich om en richtte op het dak van het gebouw, in het wilde weg schietend naar de plek waar de sluipschutter zich vermoedelijk bevond.

Nadat hij vier kogels had afgevuurd meende Hudson een vage schim te zien, bij de rand van het dak. Hij schoot weer in die richting en greep daarna Tarasov vast om hem achterwaarts naar het vliegtuig te slepen, tot ze bij de trap naast de cabine waren.

‘Ga staan!’ commandeerde Hudson, terwijl hij de Rus overeind probeerde te trekken.

‘Ik... ik kan niet...’ hijgde Tarasov.

‘Ik zal je helpen,’ zei Hudson uit alle macht sjoerend. ‘Je moet nu...’

Op dat moment knalde weer een schot. Tarasov viel languit met zijn gezicht op de grond.

Hudson zocht dekking achter de vliegtuigtrap en schreeuwde naar de geopende cabinedeur.

‘Charlie!’

Geen antwoord.

‘Charlie, wat is er?’

‘We zijn klaar voor vertrek!’ riep een stem terug.

Hudson hoorde de laatste twee vliegtuigmotoren op toeren komen. Hij draaide Tarasov om. Het lichaam van de Rus was slap als een lappenpop. De laatste kogel was door zijn nek geslagen. Zijn levenloze ogen staarden omhoog.

‘Verdomme,’ vloekte Hudson.

De missie was deels mislukt, maar ze hadden de stalen koffers nog, met de onbekende inhoud. Ook al was de CIA een geheime organisatie, er was een kantooradres. Als het nodig was zou Hudson daar net zo lang op de deur bonzen tot iemand hem binnenliet en hem zijn honorarium betaalde.

Hij draaide zich om en vuurde weer op het stationsgebouw. Op dat moment zag hij opeens de koplampen van twee auto’s die vanuit de verte op het platform snel in zijn richting raasden.

Hij klom snel de vliegtuigtrap op en dook door de deuropening toen de eerste kogels al afketsten op de romp van de Connie.

‘Wegwezen!’ schreeuwde hij.

‘En onze passagier?’

‘Te laat voor hem.’

Terwijl de copiloot de gashendels naar voren duwde smeedte Hudson de cabinedeur dicht en draaide de grendel. Het vliegtuig kwam in beweging. Boven het dreunende geronk van de motoren hoorde hij gerinkel van brekend glas.

Hij draaide zich om en zag Charlie Simpkins voorover hangen in zijn gordel.

‘Charlie?’

Het vliegtuig rolde over het platform en Hudson draafde naar de cockpit. Op dat moment werd het toestel weer geraakt door kogels. Hudson bleef laag op de vloer en ramde de gashendels naar voren. Kruipend voor de stoel van de piloot drukte hij uit alle macht op het rechterroer. Het grote vliegtuig maakte meer snelheid en begon te draaien.

Weer sloeg een geweerkogel tegen het metaal achter hem, gevolgd door nog twee projectielen. Hudson schatte dat het vliegtuig genoeg weggedraaid was en dat het stationsgebouw recht achter hem was. Hij ging op zijn stoel zitten en stuurde het vliegtuig naar de startbaan.

Hij moest nu opstijgen. Nergens was een veilige plek op het platform. Het toestel koerste in de juiste richting en Hudson wachtte niet op toestemming voor vertrek. Hij duwde de gashendels maximaal naar voren en het grote vliegtuig accelereerde.

Weer hoorde hij dat geweerkogels gaten sloegen in de aluminium huid van het vliegtuig, maar al spoedig was hij buiten bereik van de projectielen, steeds sneller bulderend over de startbaan en bijna los van de aarde.

Omdat het zicht zo slecht was en een raampje aan de linkerkant verbrijzeld, tuurde Hudson ingespannen naar de rode lichten aan het einde van de startbaan. De lichten kwamen snel dichterbij.

Hudson verstelde de flaps en wachtte tot hij honderd meter voor het einde van de baan was voordat hij de stuurknuppel naar zich toe trok. De neus van de Connie bewoog omhoog, aarzelde een tergend lange seconde en sprong omhoog, de wielen streken nog door het lange gras voorbij de verharde baan.

Stijgend en naar het westen draaiend trok Hudson het landingsgestel in en boog zich naar zijn copiloot.

‘Charlie?’ vroeg hij, de man schuddend. ‘Charlie!’

Simpkins reageerde niet. Hudson controleerde zijn polsslag, maar die was verdwenen.

‘Verdomme,’ gromde Hudson voor zich uit.

Weer een gesneuvelde. Tijdens de oorlog, zeven jaar geleden, had Hudson al zoveel vrienden verloren dat hij de tel kwijtraakte. Er was altijd een reden. Maar nu wist hij dat niet zeker. Als er een reden was, dan moest die de geofferde levens van twee mannen wel waard zijn.

Hij duwde Simpkins terug in zijn stoel en concentreerde zich op het besturen van het vliegtuig. De dwarswind was stevig, de turbulentie nog hinderlijker en turen naar een donkergrijze mist terwijl het toestel steeg door de wolken was desoriënterend en gevaarlijk.

Omdat de horizon niet zichtbaar was en er ook geen andere visuele bakens waren als referentie voor de positie van het vliegtuig kon hij niet vertrouwen op wat hij voelde. Veel piloten hadden, zonder het te beseffen, in situaties zoals deze hun toestel loodrecht naar de grond gestuurd.

En evenveel piloten hadden hun vliegtuig dat perfect horizontaal vloog laten neerstorten omdat ze de indruk kregen dat ze al in een spin waren geraakt. Het was als dronken zijn en het bed voelen draaien; je weet dat het niet zo is, maar je kunt het gevoel niet laten verdwijnen.

Om dit te vermijden bleef Hudson strak naar het instrumentenpaneel kijken en hij controleerde voortdurend of de vleugels wel horizontaal bleven. Het vliegtuig bleef langzaam en gestaag onder een hoek van vijf graden stijgen.

Op tweeduizend voet hoogte en drie mijl voorbij de startbaan werd het weer nog slechter. Het toestel schudde in de hevige turbulentie en de rukkende bewegingen omhoog en omlaag dreigden de romp te breken. Regen sloeg tegen de voorste raampjes van de cockpit en het metaal. De vliegwind van 150 mijl per uur hield de meeste regen buiten het kapot geschoten raampje aan de zijkant, maar spetters werden door de hele cockpit verspreid en het geraas van de wind bulderde oorverdovend als een op volle snelheid langsrijdende goederentrein.

Door de kogelgaten in de romp en het gebroken raampje kon Hudson de cabine niet onder druk brengen, maar hij kon nog klimmen tot een hoogte van veertienduizend voet, zonder dat het te koud werd om nog te functioneren. Hij tastte achter zijn stoel en voelde een groene cilinder gevuld met zuurstof, die had hij nodig op grotere hoogte.

Een golf turbulentie deed het toestel hevig schommelen, maar met het ingetrokken landingsgestel en alle vier de motoren werkend wist Hudson dat er voldoende vermogen was om door het noodweer te komen.

De Constellation was een van de modernste vliegtuigen. Ontworpen door Lockheed, met hulp van de wereldberoemde luchtvaartpioneer Howard Hughes, kon het toestel met een kruissnelheid van 350 mijl meer dan drieduizend mijl overbruggen zonder te tanken.

Als Tarasov verder naar het westen was opgepikt zou Hudson naar New Foundland of Boston vliegen, zonder tussenstop.

Hij controleerde de koers. Hij werd verder naar het noorden gedreven dan hij wilde. Hij corrigeerde de koers en voelde weer

regendruppels op zijn gezicht. Toen hij het toestel weer horizontaal bracht, flitste een waarschuwingslicht aan.

De generator in motor 1 raakte defect en de motor maakte een ratelend geluid. Even later begon motor 2 te haperen en het waarschuwingslicht van het complete elektrische systeem floepte aan.

Hudson probeerde zich te concentreren. Hij voelde zich duizelig en misselijk, alsof hij bedwelmd was. Hij greep naar zijn schouder waar hij door een geweerkogel was geraakt. De wond was pijnlijk, maar hij wist niet hoeveel bloed hij verloren had.

Op het instrumentenpaneel voor hem kantelde de kunstmatige horizon. Daarnaast kantelde de aanwijzer van de gyro. Het vliegtuig leek tegelijk met Hudsons lichaam te bezwijken.

Hudson keek naar het kompas, het vertrouwde instrument dat de laatste steun is voor een piloot als alle andere mechanische instrumenten onklaar raken. Het was duidelijk dat hij een scherpe bocht naar links beschreef. Hij probeerde het vliegtuig weer recht te trekken, maar schoot te ver naar rechts door. Het stall-alarm begon te loeien omdat zijn vliegsnelheid te laag werd en een seconde later flitsten alle waarschuwingslampjes op het paneel aan. Alle lichtjes die konden knipperen deden dat. Naast zijn oor loeide het stall-alarm. Het alarm van het landingsgestel sloeg aan.

Bliksemschichten schoten zo dichtbij langs dat hij verblind werd en hij vroeg zich af of het toestel door de bliksem getroffen was.

Hij greep de zendmicrofoon van de radio, schakelde over naar de kortegolffrequentie die hij van de CIA had gekregen en begon te zenden.

‘Mayday, Mayday, Mayday!’ riep Hudson. ‘Dit is...’

Het vliegtuig rukte naar rechts en naar links. Weer knetterde een bliksemschicht, een vonk van miljoen volt pal voor zijn ogen. Hij voelde een schok via de radio en liet de microfoon als een hete aardappel vallen. De microfoon zwaaide aan het snoer onder het instrumentenpaneel.

Hudson graaide naar de microfoon, maar miste. Hij leunde verder naar voren, rekte zich en slaagde erin de microfoon met zijn

vingertoppen te pakken. Hij wilde weer een noodsignaal geven.

Toen keek hij op, nog juist op tijd om de wolken te zien wijken. Het zwarte water van de Atlantische Oceaan vulde de horizon en stormde hem tegemoet.

1

Genève, Zwitserland, 19 januari 2011

Alexander Cochrane liep door de stille straten van Genève. Het was lang na middernacht in de duistere winter. Sneeuwvlokken dwarrelden zachtjes neer, een nieuwe laag vormend op de zeven centimeter die overdag gevallen was. Maar er was nauwelijks wind in de stille, vredige nacht.

Cochrane trok zijn gebreide muts dieper over zijn ogen en de dikke wollen mantel dicht om zich heen. Hij stak zijn handen diep in de zakken. Zwitserland in januari. Dan sneeuwde het vaak, al werd Cochrane er dikwijls door verrast.

De reden daarvoor was dat Cochrane zijn dagen honderd meter onder de grond doorbracht, in de tunnels en controlekamers van de enorme deeltjesversneller die officieel de Large Hadron Collider heette. De LHC stond onder gezag van de Europese Raad voor Nucleaire Research, beter bekend als CERN, een afkorting van de Franse naam Conseil Européen pour la Recherche Nucléaire.

De temperatuur in de controlekamer van de LHC bleef onveranderlijk op twintig graden, de verlichting was constant en op de achtergrond klonk het stabiele brommen van generators en pulserende energie. Enkele uren in deze omgeving doorbrengen gaf geen ander gevoel dan er dagen of weken verblijven. Het was alsof de tijd stilstond.

Maar de tijd verstreek uiteraard wel en vaak was Cochrane verbaasd hoe anders de wereld was als hij weer boven de grond kwam. Hij was deze ochtend het gebouw in gegaan onder een blauwe hemel en een heldere zon. Nu was er laaghangende bewolking, met aan de onderkant een oranje gloed van de straatverlichting in Genève. Alles was bedekt met een centimeters dikke laag sneeuw die er twaalf uur eerder niet was.

Cochrane liep over het witte tapijt in de richting van het treinstation. De hooggeplaatste medewerkers van CERN – de natuurkundigen en andere wetenschappers – arriveerden en vertrokken weer in auto's met chauffeur en verwarmde stoelen, beschikbaar gesteld door CERN.

Cochrane was geen natuurkundige of onderzoeker van elementaire deeltjes of iets in die richting. Maar hij was wel degelijk een gestudeerd man. Hij had een master op het gebied van theoretisch elektromagnetisme, twintig jaar ervaring met experimentele energie-overdracht en hij kreeg een goed salaris. Maar bij CERN ging de roem naar de natuurkundigen en de wetenschappers die speurden naar de elementaire bouwstenen van het heelal. Voor hen was Cochrane weinig meer dan een goedbetaalde technicus. Zij waren veel groter dan hij. Zelfs de machine waarmee hij werkte was groter. En die machine was in feite onvoorstelbaar groot.

De Large Hadron Collider was het grootste wetenschappelijke instrument ter wereld. De tunnels vormden een zevenentwintig kilometer lange cirkel die zich buiten Zwitserland tot onder Frankrijk uitstrekte. Cochrane had meegewerkt aan het ontwerp en de bouw van de supergeleidende magneten waarmee de deeltjes in de tunnels versneld werden. En als medewerker van CERN hield hij die deeltjes ook in beweging.

Toen de LHC werd opgestart verbruikte de installatie een onwaarschijnlijke hoeveelheid energie, vooral de magneten van Cochrane. Als de magneten werden afgekoeld tot 271 graden Celsius onder nul dan versnelden deze magneten de protonen bijna tot de lichtsnelheid. De deeltjes raasden met een vaart van elfduizend keer per seconde door de zevenentwintig kilometer lange ring.

Het grootste probleem voor Cochrane was dat het uitvallen van

een magneet de bewegingen meteen stopte en dat kon dagen of zelfs weken duren. Hij had zich vooral geërgerd toen een onderaannemer enkele maanden eerder een ondeugdelijke printplaat had geïnstalleerd die prompt doorbrandde. Cochrane kon het nog steeds niet bevatten: een tien miljard kostende installatie die Harperde omdat iemand een paar euro's wilde uitsparen.

De schade herstellen had drie weken geduurd en elke dag werd er steeds heviger in zijn nek gehijgd. Om de een of andere reden was het zijn fout. Maar het was hoe dan ook eigenlijk altijd zijn fout.

Zelfs nu alles goed werkte schenen de natuurkundigen en de directie van CERN de magneten als de zwakste schakel te beschouwen in het hele systeem. En daarom moest Cochrane vrijwel altijd aanwezig zijn en werd hij bijna gedwongen zijn leven onderaards door te brengen. Dat maakte hem eerst kwaad, maar al spoedig haalde hij zijn schouders op. Binnenkort zou iemand anders dit probleem krijgen.

Cochrane liep verder door de sneeuw naar het treinstation. In zeker opzicht was de sneeuw een voordeel. Daarin bleven sporen achter. En hij wilde deze avond een spoor achterlaten.

Hij beklom de trap naar het perron en keek naar de vertrekstaat. Over vijf minuten zou de volgende trein komen. Hij was precies op schema. Het perron was verlaten. Over vijf minuten of nog minder was hij op weg naar een nieuw leven. Een bestaan dat hem oneindig meer voldoening zou geven, daar was hij van overtuigd.

Een stem riep hem. 'Alex?'

Hij draaide zich om en keek over het perron. Een man doemde boven aan de andere trap op en kwam snel naar hem toe, onder het licht van de schelle lampen.

'Ik dacht al dat jij het was,' zei de man, naderbij komend.

Cochrane herkende Philippe Revier, de chef van de beveiligingsafdeling bij de LHC. Zijn adem stakte. Hij hoopte maar dat er geen storing was. Niet nu. Niet deze avond.

Cochrane haalde zijn mobiel tevoorschijn om te controleren of hij geen opdracht had ontvangen om terug te komen. Geen berichten. Geen gemiste oproepen. *Wat deed Revier hier dan in hemelsnaam?*

‘Philippe,’ begon Cochrane zo opgewekt mogelijk. ‘Ik dacht dat je bezig was met de voorbereidingen voor de test morgen?’

‘We hebben ons werk al gedaan,’ zei Revior. ‘De nachtploeg kan de rest zelf afhandelen.’

Cochrane werd opeens nerveus. Ondanks de kou begon hij te zweten. Hij beseftte dat Reviors komst geen toeval was. Hadden ze iets ontdekt? Wisten ze iets over hem?

‘Ga je ergens heen met de trein?’ vroeg hij aan Revior.

‘Ja, natuurlijk. Wie wil zelf rijden met dit weer?’

Zelf rijden? Zeven centimeter sneeuw was normaal op een winterse dag in Genève. Iedereen reed gewoon met zijn auto.

Terwijl Revior dichterbij kwam dacht Cochrane koortsachtig na. Hij wist een ding zeker: de chef van de beveiligingsafdeling kon niet samen met hem reizen. Niet nu.

Hij overwoog te zeggen dat hij terugging naar de LHC, met de smoes dat hij iets vergeten was. Hij keek op zijn horloge. Er was te weinig tijd. Hij voelde zich in het nauw gedreven.

‘Ik reis met je mee,’ kondigde Revior aan en hij haalde een flacon te voorschijn. ‘We kunnen samen wat drinken.’

Cochrane keek naar de rails. Hij hoorde het geluid van de naderende trein. In de verte zag hij de lichten opdoemen.

‘Ik... eh... ik...’ stamelde hij.

Voordat hij iets kon zeggen hoorde hij voetstappen achter hem de trap op komen. Hij draaide zich om en zag twee mannen. Ze droegen donkere overjassen, niet dichtgeknoopt.

Even dacht Cochrane dat de mannen ondergeschikten van Revior waren, of mogelijk politie, maar de waarheid was duidelijk zichtbaar op Reviors gezicht. Hij keek argwanend, met zijn lange ervaring begreep hij ook wat Cochrane al vreesde: deze kerels waren bedreigend.

Cochrane probeerde na te denken en een uitweg te vinden om de confrontatie te vermijden. Maar het was alsof zijn gedachten stolden in de kou. Voordat hij iets kon zeggen trokken de twee mannen hun wapens, automatische geweren met een korte loop. Een wapen werd op Cochrane gericht, het andere op Philippe Revior.

‘Dacht je dat we je zouden vertrouwen?’ zei de man die kennelijk de leiding had tegen Cochrane.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ vroeg Revior.

‘Kop dicht!’ gebod de andere man en hij stak met zijn geweer naar hem.

De leider van het tweetal greep Cochranes schouder en trok hem naar zich toe. De situatie liep uit de hand.

‘Kom met ons mee,’ zei de leider. ‘Dan zul je op de juiste plek weer uitstappen.’

Toen de andere kerel lachte en even naar Cochrane keek, deed Revior een uitval en beukte met zijn knie in het kruis van de man voor hem.

Cochrane wist niet wat hij moest doen, maar toen de belager zich omdraaide en wilde schieten greep Cochrane zijn arm en draaide die omhoog. Een schot knalde, echoënd in de nacht.

Omdat hij geen andere keus had dan vechten sprong Cochrane naar voren zodat zijn tegenstander wankelde en samen tuimelden ze op het perron.

Een vuistslag tegen zijn gezicht deed hem duizelen. Na een felle por met een elleboog tegen zijn ribben viel hij opzij.

Toen hij weer overeind krabbelde zag hij dat Revior de tweede aanvaller een kopstoot gaf. Zodra de man buiten gevecht was gesteld deed Revior een uitval naar de leider, die Cochrane van zich afgeschud had. Ze vochten allebei om het wapen en daarbij werden harde vuistslagen uitgewisseld.

Een aanzwellend geraas klonk op de achtergrond, van de naderende trein die op enkele honderden meters afstand het station naderde. Cochrane hoorde het geluid van knarsende remmen.

‘Alex!’ riep Revior.

De aanvaller had Revior omgedraaid en probeerde de geweerloop op zijn hoofd te richten. De ervaren beveiligingsexpert weerde hem af met al zijn kracht om hem dan opeens naar zich toe te trekken, wat zijn tegenstander verraste.

Hij hapte naar de hand van de man en instinctief trok die zijn arm weg. Het wapen vloog uit zijn hand en belandde in de sneeuw naast Cochrane.

‘Schiet hem neer!’ schreeuwde Revior, terwijl hij probeerde zijn belager in bedwang te houden.

Het geraas van de trein werd oorverdovend. Cochranes hart bonsde in zijn borstkas toen hij naar het wapen graaide.

‘Schiet hem neer!’ herhaalde Revior.

Cochrane keek naar het spoor. Hij had maar enkele seconden. Hij moest kiezen. Hij richtte even op zijn tegenstander, maar liet de loop van het wapen zakken en vuurde.

Philippe Reviors hoofd sloeg achterover en bloed sproeide over het besneeuwde perron.

Revior was dood en de aanvaller in zijn grauwe overjas sleepte hem meteen naar de schaduw om het lijk achter een bank te leggen, precies op het moment dat de trein een rij bomen voor het einde van het perron passeerde.

Cochrane werd misselijk, hij stak het vuurwapen in zijn broekband en bedekte het met zijn shirt.

‘Je had weg moeten gaan,’ zei Cochrane.

‘Dat kon niet,’ antwoordde zijn zogenaamde belager. ‘Geen tijd te verliezen.’

De trein stopte al bijna naast het perron, waardoor sneeuw opdwarrelde.

‘Dit had op een ontvoering moeten lijken!’ riep Cochrane boven het kabaal van de remmende trein uit.

‘Het is ook een ontvoering,’ antwoordde de andere man. Hij haalde uit en beukte met zijn vuist tegen de zijkant van Cochranes hoofd, zodat hij op het perron viel. Daarna trapte de man tegen zijn ribben.

De trein stopte naast hem en beide aanvallers trokken Cochrane overeind en sleepten hem achterwaarts naar de trap.

Cochrane was duizelig toen hij weggesleept werd. Hij was gedoriënteerd en verward. Hij hoorde dat enkele schoten werden afgevuurd en kreten van passagiers die uit de bijna lege trein stapten.

Even later beseftte hij dat hij op de achterbank van een snel rijdende auto zat en door het raampje staarde naar de verlaten straten in de neer dwarrelende sneeuw.